

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119201816
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119201816.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X, XXX XX O., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.451 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/17/2019-57 zo dňa 15.05.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti s upresnením, že o výške trov prvoinštančného konania rozhodne súd samostatným uznesením.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1.451 eur. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 551 OZ; § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. zistil, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9C/419/2015 sa voči žalovanému žalobca domáhal uloženia povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.09.2014. Rozsudkom zo dňa 05.09.2016 bolo žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 7Co/11/2017 zo dňa 24.08.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 21.09.2017. V uvedenom konaní bolo konštatované, že zmluva o revolvingovom úvere nebola platne uzavretá, pretože po zmene údaju o RPMN išlo v zmysle ust. § 44 ods. 2 OZ o nový návrh, ktorý nebol prijatý v písomnej forme žalobcom. Keďže dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov upravená v § 551 OZ je akcesorickým záväzkom, viažucim sa na hlavný záväzok a ak k vzniku hlavného záväzku nedošlo, nemôže nastať ani účinnosť akcesorického záväzku, ktorý mal zabezpečovať uspokojenie pohľadávky. Žalobca žiadal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.451 eur zodpovedajúcej sume, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu obohatiť prostredníctvom zrážok zo mzdy nad sumu nesplatennej istiny úveru. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Prvoinštančný súd skonštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

5. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd nesporne preukázané, že žalobca si úspešne v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/419/2015 voči žalovanému uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany žalovaného ako dodávateľa preukázaním, že tento realizoval výkon svojho práva na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z. z. Žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, preto súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak iba čiastočne.

6. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie považoval sumu 200 eur. Uviedol, že v porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k zmenšeniu majetku, napr. preplatením úveru v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ani k priamym vyhrážkam a zastrášaním zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jeho psychiku či rodinný život. Druhou skutočnosťou, ktorú súd vzal do úvahy pri rozhodnutí o výške primeraného zadosťučinenia bolo to, že žalobca doposiaľ nesplatil ani istinu poskytnutého úveru, čo nesporne vyplýva z vyjadrení sporových strán, ktoré zhodne uviedli, že z istiny poskytnutého úveru vo výške 1.350 eur na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX doposiaľ uhradil iba sumu 491,94 eur. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca doposiaľ žalovanému nevrátil ani istinu poskytnutého úveru, preto súd prvej inštancie nepovažoval za primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške uplatnenej žalobcom.

7. Pre súd prvej inštancie v danom prípade bola primeranou povahou a porušeniu práv žalobcu adekvátnou sumou zadosťučinenia 200 eur, zodpovedajúca svojmu účelu a poskytujúca žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a mala odradiť dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohacovanie sa žalobcu, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

8. Vo vzťahu ku konaniam vedeným pred OS Prešov sp. zn. 11Csp/50/2018 a sp. zn. 19Csp/70/2018 uviedol, že v týchto sa žalobca domáha nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jeho spotrebiteľských práv zo strany žalovaného zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, na základe právoplatných rozhodnutí súdu sp. zn. 15C/505/2015 a sp. zn. 15C/420/2015. Z toho teda vyplýva, že žalobca sa v uvedených konaniach domáha zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ale na základe iných súdnych rozhodnutí a z iných zmlúv o úvere ako v predmetnom konaní.

9. Výrok o trovách konania bol odôvodnený ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 CSP s poukazom na článok 3 ods. 1, 2 CSP. Z ust. § 255 CSP a jeho dôvodovej správy vyplýva, že v ňom sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania

bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia.

10. Proti uvedenému rozsudku, a to proti výrokom I. a III. v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o porušení práva zakladajúceho právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal na § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. s tým, že ani skutočnosť, že žalobca bol úspešný v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/419/2015 ešte sama o sebe nepreukazuje splnenie podmienky vyplývajúcej z citovaného ustanovenia. V uvedenom konaní bolo rozhodnuté o povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy na základe všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, a nie na základe porušenia ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie vzniká výlučne vtedy, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V predmetnom konaní nie sú splnené predpoklady podľa uvedeného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Namietal v tomto smere nepreskúmateľnosť rozsudku, a to nepreukázanie podmienok pre aplikáciu § 3 ods. 5 citovaného zákona, s čím sa súd ani nevyporiadal. Poukázal na § 220 ods. 2 CSP, ako aj nález Ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS/736/2016 so záverom o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Na vyššie ani dohoda o zrážkach zo mzdy nebola určená za neplatnú. Rovnako namietal rozsudok aj z dôvodu, že tento neobsahuje označenie žiadnej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania alebo z jeho úvahy, ktorou by bola odôvodnená priznaná suma 200 eur. Teda rozsudok je nedostatočne odôvodnený čo do sumy primeraného finančného zadosťučinenia, čo odporuje zákonu. Nie je zrejmé, v čom je napr. daná primeranosť priznanej sumy. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu. V ďalšom odvolateľ namietal aj výrok o náhrade trov konania, tvrdiac, že nezohľadnil súd prvej inštancie to, že žalobca bez oprávneného dôvodu inicioval niekoľko konaní o primerané finančné zadosťučinenie. Upriamil pozornosť na rozsudok sp. zn. 14Co/91/2012 Krajského súdu v Prešove s tým, že posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení, pričom sa musí sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán. Poukázal na to, že žalobca neuhradil v prospech účtu žalovaného ani len sumu, ktorú od neho prevzal. Neuhradza dobrovoľne nič. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 28.01.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a to výrokom II. sa v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP stal právoplatným, nakoľko proti nemu nebolo podané odvolanie.

14. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacia námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok nezodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam, preukazujúcich základ nároku je nedôvodná. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňoval v súvislosti s konaním Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 9C/419/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/11/2017 z 24.08.2017, ktoré sa stali právoplatnými dňa 21.09.2017 a v ktorých bol úspešným žalobca, keď súdy vyhovel jeho žalobe o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú realizoval žalovaný

napriek tomu, že táto nebola platne uzavretá. Z odôvodnenia uvedených rozsudkov jednoznačne vyplýva, že Dohoda o zrážkach zo mzdy bola realizovaná na uspokojenie nárokov vyplývajúcich zo Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.09.2014, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500 eur. Pričom Dohoda o zrážkach zo mzdy mala byť uzavretá v ten istý deň. Dohoda bola predložená zamestnávateľovi žalobcu na realizáciu. Preto tvrdenie odvolateľa, že nie je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je správnym. Je preto možné z uvedených rozhodnutí vyvodiť, že práve porušením povinnosti žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy došlo k situácii, že napriek neplatne uzavretej aj Dohode o zrážkach zo mzdy, žalovaný ju chcel realizovať.

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

17. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednanom prípade si žalobca sám uplatnil svoje práva úspešnou žalobou proti žalovanému.

18. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s tým, že žalovaný si začal uplatňovať nároky cez Dohodu o zrážkach zo mzdy, uzavretej v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere, ktorou mohol od žalobcu vymôcť nároky, na ktoré nemal právo a ktoré boli vyhodnotené ako neplatné. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

19. K výške primeraného finančného zadosťučinenia, je potrebné uviesť, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 200 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca úspešne uplatnil svoju obranu proti dodávateľovi v konaní sp. zn. 9C/419/2015 Okresného súdu Prešov v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacím súdom v Prešove. Je pritom bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nie je preto

pri určení výšky finančného zadosťučinenia nutné sa striktnie držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila (pri realizácii Dohody o zrážkach zo mzdy aj na sumy, na ktoré by žalovaný nemal nárok). Vzhľadom na porušenia práva spotrebiteľa dodávateľom - žalovaným je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

20. Je potrebné, pre úplnosť odvolacím súdom dodať, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, na ktoré poukazuje odvolateľ, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, ako to už bolo zdôraznené vyššie, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., čo bolo preukázané.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a priznaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odrazenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

22. Rovnako na veci nemôže zmeniť ani to, že žalobca neuhradil žalovanému ani poskytnutú mu sumu. Ak žalovaný má voči žalobcovi nejaké pohľadávky, je možné, aby si ich uplatnil súdnou cestou.

23. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe čo do priznanej sumy 200 eur vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

24. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

25. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami.

26. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalobcovi priznaná ich náhrada v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, čo však bolo konštatované iba v odôvodnení, a nie aj vo výroku, preto odvolací súd doplnil výrok o trovách konania tak, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

27. Ani podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd nerozhodol nesprávne, keď nezohľadnil pri trovách konania to, že žalobca inicioval niekoľko konaní o primerané finančné zadosťučinenie. K uvedenému zaujal svoj postoj aj súd prvej inštancie, a to v bode 24 odôvodnenia rozsudku.

28. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol voči v dovolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania bude v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).